

ВЪЗЛИЯНИЕ

Дейвид Уилкерсън
19 Януари 1987

Отричане от алчността и придържане към жертвата

Удивително е как Божието Слово буквално вика срещу начина, по който живеят по-голямата част от християните днес. Старозаветните пророци прекараха голяма част от времето си да разобличават алчността и подкупите на свещениците, лъжепророците и народа. Исая каза с разбито сърце: „Стражите му са слепи, всички нямат знание... лежат, обичат дрямката. А кучетата са лакоми, не знаят насищане... всички са се отбили в своя собствен път, всеки за изгодата си..." (Исая 56:10-11)

Със сигурност не всички служители са като алчните кучета, описани от пророк Исая. Въпреки това религията тогава, както и сега, беше станала много корумпирана, а свещениците и енориашите бяха станали егоцентрични и обладани от алчност. Еремия каза: „Защото от малък до голям, всеки е отдаден на алчност; и от пророк до свещеник, всеки върши измама." (Еремия 6:13). И за да уверят алчното събрание, че лукса и просперитета никога няма да свършат, те измислиха най-убедителното послание на мир и плитка религия. „Повърхностно са лекували те раната на хората Ми, като са казвали: Мир, мир! А пък няма мир." (Еремия 6:14)

Новозаветните пророци и апостоли са също толкова силни в изобличението си на егоцентризма и алчността. Павел каза: „Нито един... сребролюбец няма наследство в царството на Христос" (Ефесяни 5:5), той предупреди за предстоящите опасни времена, в които хората щяха да станат „себелюбиви... алчни... надменни..." (2 Тимотей 3:1-2). Петър ни предупреди, че в последните дни ще се появят лъжепророци и учители, които ще донесат в църквата отвратителни ереси на алчност, чието сърце ще бъде „научено на алчност".

Исус служеше на много религиозни хора, които бяха станали толкова покварени вътрешно, че можаха без нотка на вина да обърнат Божия дом в разбойнически вертеп. Исус публично осъди фарисеите и книжниците на Неговото време, понеже те бяха паднали толкова ниско, че ограбваха къщите на вдовиците в името на Бог. „Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери, защото изпояждате домовете на вдовиците, даже, когато за показ правите дълги молитви; затова ще приемете по-голямо осъждане". (Матей 23:14). Отново и отново Исус предупреждаваше: „Пазете се от всякаква алчност" (Лука 12:15)

Лакомията се е превърнала в бога на нашето време. Див, необуздан дух на алчност е обладал светския и религиозен свят. Личният успех и сигурността са се превърнали в главната цел на народа. Алчните манипулатори от Уол Стрийт и проповедниците на успеха и просперитета имат едно общо нещо – „Взимай, докато има!"

Но аз чувам зловещите звуци на приближаващата се икономическа буря. Неочаквана светкавица ще удари Уол Стрийт и ще помете множество грабливи, егоистични, полудели за пари инвеститори. Какъв вой ще има само! Лос Анджелис, Ню Йорк, Бостън, Сан Франциско и други големи градове скоро ще се замаят във финансова паника. Настоящият икономически бум в някои от големите ни градове е само пясъчна кула и скоро ще се срути. Той е подхранен от неутолима алчност и извратеност, които Бог повече няма да търпи.

Във времена като тези, посланието от Святия Дух не е за взимане, а за даване. Аз вярвам, че самия Сатана е виновника и движещата сила зад прославата на аза, която е станала толкова популярна в църквата днес. Понеже толкова много сме се отклонили от кръста на Исус, вече одобряваме слепи амбиции дори в Божиата работа. Самоуважението и успеха са заменили смирението и ежедневно умиране към егото и към света. Каква воня трябва да е това в Божиите ноздри.

И въпреки, че множествата се кланят пред златните телета на успеха и материализма, Бог издига свят народ, който се покорява на призива Му за себеотричане и носене на кръста. Исус Христос ще се върне и ще вземе невястата си – напълно лишена от его, амбиция, гордост и алчност. Новият Ерусалим, който е отгоре, ще се състои от остатък от вярващи, които са се научили да излеят себе си за Христос като възлияние.

Пророк Исая каза за Исус: „Предаде Себе Си на смърт...” (Исая 53:12). Пророкът гледаше назад към възлиянията давани на Господ в пустинната скиния. Агнетата бяха заклани, положени на медния олтар и поядени от огън – едно рано сутрин и едно вечер. Това трябваше да служи за постоянен помен на Израел, че греховете им бяха положени върху невинното агне и представени на Бог като примирителна жертва. Това сочеше към Христос и Неговата жертвена смърт на кръста.

Заедно с жертвеното агне, приносителя даваше на свещеника хлебен принос, съставен от брашно и маслинено масло и четвърт ин вино като възлияние. Процедурата е ясно описана в 28-а глава на Числа. „Едното агне да принасяш сутрин, а другото агне да принасяш привечер; а за хлебен принос — една десета от ефа пшенично брашно, смесено с четвърт ин първоток маслинено масло. Това е постоянно всеизгаряне, определено на Синайската планина, за благоухание на умилостивение, жертва чрез огън на ГОСПОДА. И възлиянието му да бъде четвърт ин за едното агне; в светилището да изливаш спиртно питие за възлияние на ГОСПОДА.” (Числа 28:1-8)

Възлиянието представлява нашата служба и служение на Господ

„За възлияние да принесеш... за благоухание на умилостивение на ГОСПОДА.” (Числа 15:7)

Каната за възлиянието беше направена от чисто злато. Виното на принасящия жертвата беше слагано в златната кана, и докато агнето беше изгаряно на отлара, свещеника изливаше цялото вино на земята. Възлиянието не трябваше да бъде консумирано от свещеника, а принесено на Господ като благоухание.

Много малко е поучавано за значението на възлиянието, но аз вярвам, че то има много общо с нашето време. Във време на толкова много себеугаждане, себезадоволяване, ние трябва да знаем какво ни казва Бог чрез възлиянието. Божият Дух ни призовава да излеем живота си като жертва пред Него. Това е покана да излеем себе си като жива жертва на Него, да спрем да трупаме, сграбчваме, събираме и взимаме, да спрем да прахосваме цялата Божия добрина за себе си, да променим егоистичните ни начини да се тъпчем и попиваме цялото благословение. Мнозина са преяли, свръхзащитени са, подпухнали от материализъм, а копнеят за още.

Ходи в любов!

Не е ли време Божиите хора да започнат да дават повече от себе си и от онова, което имат? Никога ли няма да свърши това безмозъчно търсене на успех и просперитет в Божия дом? Ще отидат ли във вечността милиони харизматични християни, повтарящи като папагали един единствен библейски стих: „моля се да благоуспяваш във всичко и да си здрав“ (3 Йоан 2)? Ще се наситят ли някога? В каната ли ще остане виното или ще бъде излято пред Господ?

Колко различни от Христос сме станали – взимаме толкова много за себе си, докато Той даде всичко за нас. Той взе толкова малко от нещата на тази земя, всъщност, само онова, от което се нуждаеше за да поддържа живота си. Павел писа: „Живейте в любов, както и Христос ни възлюби и предаде Себе Си за нас като принос и жертва на Бога за благоуханна миризма.“ (Ефесяни 5:2). Исус наистина предаде Себе Си на Отец като жертва за благоуханна миризма и поради това, че даде Себе Си на Отец, Той даде Себе Си също и на нас. Така е и с нас! Като предадем изцяло себе си на Господ Исус, ние предаваме себе си и на другите. Ние не сме призвани да служим на човечеството – призвани сме да излеем живота си като възлияние на Господ, и от тази жертва към Него ще излезе службата ни към човечеството.

Старозаветните приноси и жертви не угодиха на Бог, понеже това беше безсърдечен ритуал за израилтяните. Исус беше Този, който донесе радост и удоволствие на Отец, когато изля живота Си като възлияние. Това не беше сянка, а самата същност на онова, което Бог винаги беше желал. Той искаше онези, които ще вършат цялата Му воля от сърце. Павел писа: „Всеизгаряния и жертви за грех не са Ти угодни... а после казва: „Ето, дойдох да изпълня волята Ти“ (Евреи 10:6-9). Исус установи модела за всички нас – излят живот, в служба на Бог, вършейки само Неговата воля.

Павел каза на филипяните: „Но макар и да се принасям като възлияние върху жертвата и служението на вашата вяра, радвам се и с всички вас се радвам.“ (Филипяни 2:17-18). В края на служението си, точно преди да се прибере у дома, той можа да каже: „Защото аз вече ставам възлияние и времето на отиването ми наближи.“ (2 Тимотей 4:6)

Павел, апостола на жертвата и себеотричането, стоеше пред Господ в тези последни дни на служението си като празен съд. Когато той говори за това, че се е бил в добрата битка и е опазил вярата, той всъщност казва: „Излял съм се пред Господ!“ Павел беше оставил света и всичките му безсмислени неща, считайки ги за тор, така че да може да се привърже към нещата от горе.

Павел можа да каже на коринтяните: „Няма да ви дотежа, защото не искам вашето, а вас... А пък аз с най-голяма радост ще харча и цял ще се похарча за душите ви. Ако аз ви любя повече, вие по-малко ли ще ме любите?“ (2 Коринтяни 12:14-15)

Поглеждам назад към моето служение и сърцето ми се къса. Викам: „О, Господи, пропилял съм толкова много време и съм похарчил толкова много пари за себе си. Прекарал съм толкова малка част от живота си като излят пред Теб, като жива жертва. Твърде зает съм бил със собствената си сигурност, твърде опакован в собствените си цели и нужди, твърде мързелив и незаинтересован да Ти дам всичко от себе си.“ Скърбя заради това, че ми отне толкова дълго време да разбера от опит, че можеш да намериш себе си само като изгубиш себе си... във волята Му.

Ние пием Неговото вино

Виното е вид щастие, човешка радост и веселие. „... вино, което весели сърцето на човека...“ (Псалм 104:15). Исус, въпреки че беше пълен с радост и удоволствие, отказа радостите и удоволствията на този свят. Така направиха и Павел, както и всички апостоли на нашия Господ. Тяхната радост беше това да вършат Божията воля.

Пророк Малахия попита: „Ще краде ли човек Бога? А вие Ме крадете... В десетъците и в приносите.“ (Малахия 3:8). Ние обираме Бог от възлиянието Му. Вместо да излеем живота си за Него и в резултат на това – за другите, ние го изяждаме със собствената си похот. Дори молитвата ни е станала егоистична. Голяма харизматична църква се рекламира по радиото: „Молитвата е произвела най-големите църкви в тази страна. Молитвата ни е направила една от най-бързо растящите църкви в Америка. Ела и виж какво може да направи молитвата за теб.“ Това е ограбване на Бог от възлиянието Му.

Пристрастяването към спокойствието и лукса в днешния ден, означава да изпием възлиянието Му. Ограбваме Бог от време – седим пред телевизионния идол с часове и Го пренебрегваме ден след ден. Чуваме за милиони бездомни хора в тази страна, които спят на улицата, а ги забравяме и копнеем за някакви не толкова важни неща. Милиони умират по целия свят и отиват в ада, а в това време самодоволните християни седим в църквата и се радваме на сигурността си. Ние пием Неговото вино.

Добронамерени пастири могат да бъдат виновни за това, че са крали Божието вино, повече от всички други. Строителство, посещение на болни, въвличеност в църковни дейности, заетост през цялото време – това само по себе си не означава да си „излян пред Господ“. Възлиянието може да се излее само в тайната молитвена стаичка, където сърцето е изпразнено от цялото его и земни амбиции, а душата на Божия човек е положена пред святите Му очи. Човек се е „излял“, само когато стои зад свещения амвон - толкова отпушен, толкова желаещ да даде себе си на Бог и на стадото, че се е превърнал в съд, който непрестанно се пълни с ново вино.

Пророк Авакум говори за коварството на виното. Той предупреждава за хора, които не просто харчат всичко за себе си, но и напиват ближния си. „Освен това виното е коварно... той разширява желанието си като Шеол... не се насища, и трупа... събира при себе си... Горко на онзи, който придобива със зло несправедна печалба... Горко на онзи, който напива ближния си... „ (Авакум 2:5,9,15)

Без никакво лошо намерение и без да се шегувам, казвам на онези, които проповядват посланието на просперитета и самоуважението – „Защо трябва да напивате ближния си?“ Ако сте решили да живеете в лукс, да събирате богатства и да рекламирате успех и себerealизация – просто го направете. Защо трябва да създадете доктрина, с която да оправдаете всичко това? Защо карате други да пият виното ви? Ще напиете другите с успеха? Колко Божии хора трябва да се въргалат в пьянски ступор или егоцентричност, преди да изгрее истината, че Бог е ограбван от възлиянието Си?

Павел предупреди: „И не се опивайте с вино, следствието от което е разврат, а се изпълвайте с Духа“ (Ефесяни 5:18). С други думи – не пийте възлиянието, излейте се, и се излейте чрез Святия Дух. Това вино е служение. Не обслужвайте себе си! Не се напивайте, служейки на собствените си нужди, на собствените си егоистични желания! Точно като в дните на Лот – когато съда е пред вратата – множествата „ядат и пият“ без да се тревожат. Те пият възлиянието Му, прахосвайки всичко за себе си.

Някои изливат възлиянието Му пред идоли

Еремия пророкува срещу еврейските изгнаници в Египет, които „принасяха възлияния на небесната царица...“ (Еремия 44:17). Бог беше унищожил Юдея поради злите ѝ дела и беше сринал Ерусалим. Обратно в Египет, носещи проклятието и укора на Божия съд, те търсеха начин отново да придобият просперитет и изобилие. Вместо да се обърнат към Господ в покаяние и смирение, те издигнаха егото си. Обърнаха сърцата си към идолопоклонство, напълно отхвърляйки думите на пророка. „Голямо множество, и целият народ, който живееше в египетската земя, отговориха на Еремия... За словото, което ти ни говори в Името на ГОСПОДА, няма да те послушаеме... а непременно ще вършим всичко, което е излязло от устата ни, ще кадим на небесната царица и ще ѝ принасяме възлияния, както правехме ние и бащите ни... Но откакто престанахме да кадим на небесната царица и да ѝ принасяме възлияния, бяхме лишени от всичко...“ (Еремия 44:15-19)

Това е един от най-живите примери на инат сред Божия народ в цялата Библия. Това доказва, че дори и най-жестоките Божии наказания не могат да разтърсят хората и да ги освободят от собственото им робство към доктрината за собствената воля. Човек би си помислил, че Божиите хора, които бяха лишени от всичко и бяха бити с тоягата на наказанието, биха се събудили за нуждата си от зависимост от Господ. Бяха пропилили и презирали всичко, което Бог им беше дал, и Той им го взе. В мизерията и отчаянието им, дали отвориха сърцата и ушите си за думите и предупрежденията на светите пророци? Не! Те решително, арогантно се обърнаха от истинските Божии слуги и създадоха собствено евангелие на удобството. Накрая дадоха цялото си време и енергия на идолопоклонството – на вид на благочестие, без сила или святост.

И днес съществува подобна реакция срещу пророческите послания сред онези в църквата, които страстно желаят успех и просперитет. За тях пророците са напаст – хора, които произнасят присъди, чиито предупреждения за покаяние и предстоящ съд не са според новозаветните милост и благодат. Когато е отхвърлен пророческият глас, започва да се шири идолопоклонството. Егоцентрични проповеди заемат централното място. Под този вид проповеди християните биват пропити от собствените си нужди, собствената си реализация и стават самовлюбени. Всичко приключва с упорито отричане на Христовото Евангелие за страданието и себеотричането.

Коя е небесната царица, на която толкова много хора отдават себе си и на която се излива възлиянието? Нейното име е самоугаждане. Духът и е поробил съвременното общество и тя вече е решена да издигне трона си в Божия дом. Тя вече има множество последователи – студени в любовта си към Исус християни, които живеят само за себе си. Сърцата им са били поробени от удоволствията, похотта, лукса и гордостта на света. Те служат на идоли и ще дадат нещо за Бог и за човешките нужди, само когато всепоглъщащите им нужди на собственото им идолопоклонство вече са били задоволени. Могат да излеят много малко пред Бог, понеже всичко вече е било жертвано на някой идол.

Ние живеем във времето на последните възможности

Последната завеса скоро ще се спусне и църквата ще чуе последния призив да се покае, да изостави егоистичните си пътища, да се върне към святоото място и да излее себе си като жертвоприношение. Един остатък дори сега е дълбоко подтикван от Божия Дух.

Бог ме е призовал отново в Ню Йорк, за да бъда възлияние за Неговата слава. Голямата ми молитва днес е: „О, Господи, нека предам изцяло себе си на Теб, нека бъда излян в сълзи, в съкрушеност, в молба и ходатайство за изгубените и за онези, които нямат надежда. Приеми като жива жертва цялото ми време, цялата ми енергия, цялата ми любов, цялата ми воля. Нека видя празнотата и нищожността на всички земни неща. Нека се отрека от всяка егоистична амбиция и любов. Нека служението, което си ми дал, бъде излято като вино пред Теб, Господи, и нека един ден да застана пред съдийското Ти място – празен, напълно излян!”

Знам, че това е последната ми възможност да бъда възлияние – благоухание пред Него. Духът призовава ли също и теб? Отделян ли си от този свят? Чувстваш ли магнетичното Му притегляне за това да Му дадеш всичко? Тогава предай напълно тялото си на Него като жива жертва, излей се, това е разумната ни служба към Него.

Йона

Йона си построи малка колибка,
 навес заради жегата.
 Поникна растение,
 закрила от вятъра, който вееше.
 Йона се зарадва, много се зарадва
 заради това удобно растение,
 особено след като то беше
 доставено от Господ!
 „Благодаря Ти, Господи, че си добър
 към скъпата ми съпруга и към мен;
 радваме се, че живеем в мир и просперитет.
 Това ни кара да се чувстваме добре -
 това малко бунгалце,
 кухничката, хола,
 клима – знаеш колко е мек.
 Обичаме всяко едно от децата си,
 пазим ги за Бог -
 родината се нуждае от тях толкова,
 колкото и мисионерското поле.
 Фундаменталисти сме -
 децата ми, жена ми и аз -
 толкова сме благодарни, че сме спасени по благодат,
 на сигурно докато умрем!
 -Какво каза, Господи?
 О, Ниневия?
 - Е, това е друга работа
 сега искаме да хвалим нашия Бог
 на сигурно сме под крилото Му!”
 Тези йоновци фундаменталисти
 хвалят Господ.
 Ще пеят: „Спасени и доволни сме”
 Докато Ниневия отиде в ада!

Тед Ласковски

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.
 © 1987 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771
[A Drink Offering](#) / [Възлияние](#)